

mini przewodnik

free

+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

Trasa wycieczki: Spacerkiem poza Busko

czas trwania: 3 godziny, typ: piesza, liczba miejsc: 9, stopień trudności:
bardzo łatwa

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Opis wycieczki

Wyruszając spod sanatorium Marconi kierujemy się w kierunku szpitala „Górka”. Mijamy część południową parku zdrojowego wraz z zabudowaniami Sanatorium „Rafał” oraz kompleksu Wojskowego Szpitala Uzdrowskowo-Rehabilitacyjnego, przechodzimy przez drogę prowadzącą w stronę Wiślicy i Krakowa i wchodzimy do parku otaczającego szpital „Górka”. Alejkami pniemy się w górę ku budynkowi szpitala. Podziwiamy jego piękną architekturę nie zapominając, by zwrócić uwagę na formę jego bryły nawiązującą do wolnomularskiego symbolu cyrkla.

Ze szczytu wzniesienie możemy, przy dobrej pogodzie, obserwować rozległą panoramę Ponidzia. Przy dużej dozie szczęścia i sprzyjających warunkach atmosferycznych zobaczymy stąd również zarys Tatr. Ze wzgórza schodzimy wzdłuż starych zabudowań kolonii dziecięcej Górka w kierunku południowym.

Znajdujemy się na terenie ośrodka hipoterapii "Hipolandia". Możemy podziwiać piękne konie, lub zażyć konnej przejażdżki.

Dalej udajemy się drogą w kierunku wsi Hotelek, która dawniej zwała się Hotlem Zielony. Kiedy już się w niej znajdziemy to nie możemy powiedzieć, że „jesteśmy w Hotelku”. Prawidłowa odmiana każe nam powiedzieć, że jesteśmy jednak w Hotlu. Mamy tu do zwiedzenia drewniany kościółek oraz, tuż obok, do obejrzenia, starą drewnianą chałupę, typową dla tego regionu.

Od kościółka droga wiedzie przez pola w kierunku rezerwatu geologicznego karabosy. Widoki są tu równie wspaniałe jak te roztaczające się spod szpitala "Górka". Jest to typowe dla tego regionu zapadlisko wywołane zawaleniem się stropu jaskini gipsowej. Można je na siłę zwiedzać, ale jest bardzo zarośnięte krzewami i, oprócz tego, w dalszym ciągu niebezpieczne ze względu na możliwość wpadnięcia do jakiejś dziury bądź leja.

Kierujemy się teraz na północ w drogę powrotną do centrum uzdrowiska. Możemy tam dojść kilkoma drogami. Każda jest warta polecenia.

Po dotarciu do Parku zdrojowego, znużeni drogą, koniecznie musimy usiąść gdzieś na chwilę by ugasić pragnienie i chwilę odpocząć. Mamy do dyspozycji kilka parkowych kawiarenek w tym „Imosówkę”, kawiarnię w dawnym domu ogrodnika uzdrowskiego. Od jego nazwiska pochodzi ta potoczna nazwa budyneczku.

Możemy się również rozkoszować wspaniałą atmosferą i wystrojem kawiarni w sanatorium Bristol u wylotu alei Mickiewicza.

Program wycieczki

Busko-Zdrój Uzdrowisko

Ogólne wskazania do leczenia w Busku-Zdroju obejmują schorzenia reumatyczne, ortopedyczne, pourazowe, choroby neurologiczne, układu krążenia, skórne oraz dziecięce porażenia mózgowie.

Uzdrowisko Busko-Zdrój SA, ul. F. Rzewuskiego 1, 28-100 Busko-Zdrój

50°27'23"N 20°43'19"E | na mapie:A

Busko-Zdrój „Górka” - pierwsze w Polsce sanatorium dziecięce

Szpital dziecięcy „Górka” w Busku-Zdroju od przeszło osiemdziesięciu lat jest nierozdzielnie związany z uzdrowiskiem. Zlokalizowany jest na wzniesieniu pomiędzy Zdrojem a Zbludowicami. Swoją potężną sylwetką wpisał się już dawno w panoramę miasta.

Pomysł budowy pierwszego w Polsce sanatorium dziecięcego zrodził się w głowie doktora Szymona Starkiewicza, prawdziwego polskiego doktora Judyma. Podobnie jak domniemany pierwowzór Aleksander Widera, swą karierę lekarską zaczynał Starkiewicz w Zagłębiu Dąbrowskim. Może właśnie to ten tygiel przeróżnych narodowości i kultur, niedostatku i biedy robotniczych dzielnic zagłębiowskich miast powodował, że wśród młodych, światłych przedstawicieli inteligencji rodziły się postawy społecznikowskie, które na długie lata odcisnęły swe piętno na ich życiu. Szymon Starkiewicz pracował w Zagłębiu od 1904 do 1918 roku. Zetknął się tam z biedą, niedożywieniem, skrajnym ubóstwem i towarzyszącymi im wszelakimi chorobami. Szczególną wówczas plagą wśród dzieci i młodzieży była gruźlica kostno-stawowa i spowodowane przez nią kalectwa. Doktor Starkiewicz przybył do Buska w roku 1918 roku i rozpoczął tu pracę

jako jeden z lekarzy uzdrowiska. Poznał tu lecznicze działanie siarczano-słonych wód mineralnych na schorzenia kostne i rozpoczął starania o budowę sanatorium dziecięcego.

Pierwsze zagłębiowskie dzieci przyjechały na leczenie do Buska już w 1919 roku i zostały przyjęte przez doktora Starkiewicza w sześciu besemerowskich namiotach otrzymanych w darze od amerykańskiego Czerwonego Krzyża, ale już następny sezon 1920 roku spędziły w wybudowanych pawilonach letnich kolonii sezonowych, które obecnie zamienione zostały na mieszkania socjalne. Kamień węgielny pod budowę sanatorium dziecięcego został położony w roku 1922. Dzięki wielkiemu zaangażowaniu doktora, jego przyjaciół i znajomych tę instytucji państwowych, które wspierały wówczas tę inicjatywę, sanatorium przyjęło pierwszych małych pacjentów już w roku 1926. W realizacji jego budowy uczestniczyło Ministerstwo Zdrowia oraz powstające wówczas Kasy Chorych, pomocy udzielały osoby z kręgu przyjaciół doktora Starkiewicza, w tym inżynier Stanisław Knothe, znany przemysłowiec i filantrop z Zagłębia, pisarz Zygmunt Kisielewski oraz wielu anonimowych darczyńców.

Entuzjazm doktora Starkiewicza udzielał się całej rzeszy ludzi, którzy wspierali go w jego zamierzeniach i propagowali z równą gorliwością jego ideę niesienia pomocy dzieciom. Doktor prowadził działalność gospodarczą z powodzeniem, ale i z konieczności. Zorganizował i prowadził cegielnię mechaniczną z piecem Hoffmana do wyrobu cegieł, dachówek i sączków, na południowym zboczu „Górki” założył ogród i sad owocowy, zbudował tartak parowy, zorganizował również gospodarstwo rolne na zakupionych 72 morgach ziemi, które zaopatrywało sanatorium w żywność.

W latach II wojny światowej hitlerowcy zmienili „Górkę” w zwykły szpital. W roku 1941 doktor Starkiewicz został zwolniony z pracy, a dzieci usunięto z zakładu. W roku 1945 roku Starkiewicz powrócił na „Górkę”, przywracając jej dawny charakter - sanatorium dziecięcego. W roku 1949 sanatorium zostało upaństwowione i oddane pod zarząd Państwowego Uzdrowiska Busko-Zdrój, w ramach jego struktury funkcjonuje po dziś dzień. Doktor Starkiewicz został odwołany, a jego funkcję powierzono dr Anieli Żwan-Goldschmiedowej. 1 września 1952 roku oddano do użytku odbudowany po pożarze i zmodernizowany budynek. Założyciel sanatorium dziecięcego, doktor Szymon Starkiewicz, zmarł 1 stycznia 1962 roku w wieku 84 lat. Sam budynek sanatorium został zaprojektowany w stylu modernistycznym, który panował powszechnie w Europie w latach 20. i 30. ubiegłego wieku.

50°27'00"N 20°43'04"E | na mapie:B

Zbludowice

Ujęcie źródła siarczkowego

W Zbludowicach znajduje się ciekawy budynek, który jest już wyłączony z eksploatacji, ale nadal stanowi ciekawostkę buskiego uzdrowiska. Jest to ujęcie jednego ze źródeł wód siarczkowych. Budynek zaprojektowano na planie koła w kształcie rotundy i zwieńczono wysokim, stożkowatym dachem zakończonym grotem mniejszego daszku. Całość jest dość charakterystyczna, malowniczo wkomponowała się w otaczający krajobraz. Budynek jest nieużytkowany i zamknięty.

50°26'54"N 20°43'16"E | na mapie:C

Zbludowice

Hipolandia

Nieopodal szpitala dziecięcego "Górka" w Busku-Zdroju powstał ośrodek hipoterapii "Hipolandia".

Hipoterapia jest ukierunkowanym działaniem terapeutycznym służącym poprawie funkcjonowania człowieka w sferze fizycznej, emocjonalnej, poznawczej i społecznej. Podczas zajęć specjalnie przygotowany koń stanowi integralną część całego procesu terapeutycznego, który realizowany jest przez wykwalifikowanego hipoterapeutę zgodnie z zaleceniami lekarza kierującego na hipoterapię i we współpracy z innymi specjalistami prowadzącymi pacjenta.

Fizjoterapia na koniu to gimnastyka lecznicza na koniu poruszającym się stępem, mająca na celu usprawnienie ruchowe pacjenta.

Psychopedagogiczna jazda konna i woltyżerka to zespół działań jeździeckich, pedagogicznych i psychologicznych podejmowanych w celu usprawnienia intelektualnego, poznawczego, emocjonalnego i fizycznego, a terapia kontaktem z koniem ma z kolei na celu nawiązanie kontaktu pacjenta ze zwierzęciem, z otaczającym środowiskiem i wreszcie z innymi ludźmi. Jej istotą jest kontakt pacjenta z koniem.

Ponadto prowadzi się jazdę konną dla osób niepełnosprawnych (rekreacyjną i sportową), która nie stanowi części hipoterapii, ale jest z nią ściśle związana i może mieć aspekt terapeutyczny.

Ośrodek "Hipolandia" poleca również przejażdżki konne po okolicy dla wszystkich chętnych, przejażdżki bryczką i kuligi zimą, imprezy integracyjne, przejażdżki na kucyku dla najmłodszych oraz rajdy konne po Ponidziu.

50°26'53"N 20°43'17"E | na mapie:D

Chotelek Zielony

Drewniana chata

Stara, drewniana chata kielecka z początku XX wieku. Przykład budownictwa drewnianego charakterystycznego dla tego regionu. Chata kryta dwuspadowym dachem, ściany o konstrukcji sumikowo-łatkowej z pionowymi słupkami ustawionymi na belce podwalinowej, przestrzenie pomiędzy słupkami wypełnione poziomymi belkami wsuniętymi w bruzdę słupka. Od góry konstrukcję ściany stęża oczep, belka pozioma połączona ze słupkami na czopy, na której wspiera się konstrukcja wieży dachowej. Domostwa takie kryte były dawniej strzechą, tutaj widać już nowy materiał pokryciowy w postaci płyt fałdowych.

50°26'31"N 20°41'42"E | na mapie:E

Chotelek Zielony Kościół św. Stanisława Biskupa

Drewniany kościół św. Stanisława Biskupa powstał w roku 1527. Jest to prosta budowla dwubryłowa, której centralną część stanowi prostokątna nawa bez wyodrębnionego prezbiterium ani zakręsti oraz mniejsza kruchta dobudowana w późniejszym czasie do bryły głównej. Dwuspadowy dach kryty gontem zwieńczony jest w części środkowej małą wieżyczką z sygnaturką krytą blachą.

Kościółek ten jest jedynym na terenie kielecczyzny przykładem drewnianego budownictwa z XVI wieku. W jego wnętrzu zachował się strop ze śladami polichromii, gotycka, kamienna kropielnica, późnorenansowa ambona, XVII-wieczny ołtarz, późnogotycki tryptyk Męki Pańskiej oraz eksponowana w kruchcie płyta nagrobna Anny z Gostyńskich Gniewoszowej datowana na 1630 rok, która jest pozostałością cmentarza przykościelnego, który niegdyś tu istniał. Obok kościółka stała niegdyś drewniana dzwonnica, ale nie dotrwała do naszych czasów.

Miejscowość do 2006 roku nosiła nazwę Chotelek Zielony. W starszych przewodnikach figuruje pod tą nazwą.

50°26'30"N 20°41'39"E | na mapie:F

Siesławice Skały gipsowe i groty

W Siesławicach znajdują się jaskinie, groty i zapadliska. Można tutaj zobaczyć cały przekrój skał gipsowych. Szczególnie pięknie prezentują się w słoneczne dni. Zapadlisko porośnięte jest - z uwagi na ubogość gleby i jej cienką warstwę - roślinnością stepową, tylko ona daje sobie radę w tak ciężkich warunkach. Dzięki odmienności flory miejsce to często i licznie odwiedzają owady. Groty są zalane wodą i raczej nie nadają się do penetracji. Mieszkańcy Siesławic zwą je "karabosami", a zapytani o nie snują ciekawe opowieści z minionych lat.

50°27'00"N 20°41'35"E | na mapie:G

Busko-Zdrój Imosówka

Imosówka to dom ogrodnika w parku zdrojowym wybudowany ok. 1835 r. wg projektu Henryka Marconiego. Pierwszym mieszkańcem tego domu był Ignacy Hanusz, znany ogrodnik krakowski, projektant i jednocześnie wykonawca założenia parku zdrojowego, w którego skład wchodziły: ogród łaźniowski o powierzchni 21 ha (obecny park zdrojowy), aleja spacerowa (obecna Al. Mickiewicza) oraz park w Rynku.

Niegdyś Dom Ogrodnika stanowił kompleks budynku i oranżerii, w której hodowano rośliny do wystroju parku i przechowywano je zimą. Dziś to ciekawe miejsce nie wygląda już tak samo - po oranżerii nie ma już śladu, pozostał jedynie domek, który swą nazwę zawdzięcza ostatniemu ogrodnikowi uzdrowiska, Tadeuszowi Imosie, mieszkającemu w nim od roku 1956 aż do końca lat 70-tych.

Obecnie w Imosówce mieści się restauracja.

50°27'39"N 20°43'08"E | na mapie:H

Busko-Zdrój

Willa Bristol

Willa Bristol została wybudowana w końcu XIX w. na rogu al. Mickiewicza i ul. 1 Maja. Jest to budynek trzykondygnacyjny o wyraźnych cechach historyzmu. Balustrady balkonów oraz loggii mają charakterystyczne dla secesji wzory. Narożnik budynku został zaakcentowany poprzez umieszczenie w nim na wysokości I i II piętra dwukondygnacyjnej wnęki mieszczącej loggie obu kondygnacji. Wnękę zamyka narożna kolumna podtrzymująca obfity w tym miejscu gzyms wieńczący ścianę. Na dachu narożnik budynku zwieńczony został miedzianą kopułą zakończoną iglicą. Willa przez długi okres pełniła funkcję sanatorium uzdrowskiego. W chwili obecnej brak użytkownika, budynek jest pusty.

50°27'41"N 20°43'14"E | na mapie:I

Zdjęcia dodane przez (w kolejności): seti3a, tellmemore, tellmemore, tellmemore, tellmemore, Jurek K, seti3a, tellmemore, tellmemore

Trasa dodana przez: tellmemore

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
sobota 04 maja 2024 17:59:00